

NO FILTER

Rauwe gedachten van een ~~meisje~~ vrouw die het probeert te maken

Jamie Li

SPECTRUM

Min of meer gebaseerd op waargebeurde verhalen.

Inhoud

- 9** Een boekje open doen (voorwoord)
- 17** Mooi weer spelen
- 21** Het leed dat unfollowen heet
- 29** Winterwip
- 39** De 300k-club
- 43** De 300k-club, poging twee
- 67** Turkse pizza
- 71** John wint
- 77** Aaron
- 89** Vol = vol
- 93** Thuiswerken met een kind
- 105** Mama
- 111** Skere kerstboom
- 117** It takes two to tango
- 135** Eenzaam
- 139** Uber Eats
- 153** Sinterklaasgedicht voor internetheld
- 157** Politiepet
- 165** Hapje van een vreemde
- 169** Dan weten ze het maar
- 179** Torsotranen
- 189** Slappe lampionnen
- 197** De kloppende clit
- 203** Weggecijferd
- 209** Assepoester
- 223** Ik mis jullie
- 227** No filter
- 238** Dankwoord

**EEN BOEKJE
OPEN DOEN
(VOORWOORD)**

Allereerst, welkom. Leuk dat je bent begonnen met het lezen van mijn tweede boek. Dank je wel. Waardeer ik (wederom) enorm.

Mocht je dit boek in handen hebben en geen idee hebben wie ik ben, praat ik je graag kort bij. Ik ben Jamie, voluit Jamie Li Fo Sjoë. Ik ben moeder van twee zoontjes Lenny (5) en Kay (3). Met hun vader, Alain de Graaf, ben ik al vijftien jaar samen. Niet getrouwd, gewoon samen. Behalve ouders (= bedrijf runnen) en tortelduijjes zijn we huisgenoten en beste maatjes. Laat ik vooral kater Dave (7), ook wel Deef, Diffs of Diffa, niet weglaten. Woont ook bij ons in. Of beter gezegd: wij wonen met z'n vieren bij Dave in. Wat ik zoal doe behalve kinderen verzorgen, opvoeden en kleren wassen? Ik publiceer wekelijks video's op YouTube en ik schrijf boeken. Ik schrijf sinds 2007, onder meer persoonlijke columns, interviews en lifestyle-artikelen voor (eigen) websites en tijdschriften. In principe kun je me dus de term contentmaker geven. Popiejopie woord eigenlijk. Maar het dekt wel de lading. Dan, hobby's: ik bak graag over the toptaarten, maar ik kan er zelden de tijd voor vinden. Verder heb ik een denkbeeldige hobby: streetdance. Later in dit boek kom je erachter waarom deze hobby vooralsnog denkbeeldig is.

Ga ik je nu vertellen hoe het idee van een tweede boek tot stand is gekomen. Het afgelopen jaar – en soms ook situaties daarvoor – was voor mij een emotionele achtbaan. Vooral mijn gedachten en gevoelens gingen alle kanten op. Ze gingen continu met me aan de haal. De ene dag waande ik me de koningin van de jungle en de andere dag een paria. Daarbij kwam dat ik het schrijven zo miste, zoals ik dat – pak 'm beet – tien jaar geleden gretig deed. Die combinatie van emoties en het missen van het schrijven, zorgde ervoor dat ik een lijst bijhield

op mijn telefoon. ‘Dingen waar ik over wil schrijven’ heette de notitie officieel. Die notitie werd een concept-e-mail, zodat ik de tekst telkens makkelijk kon aanpassen op ieder moment en op elk apparaat. Die e-mail werd uiteindelijk een echte, verzonden e-mail. Naar wie? Naar mijn favoriete contactpersoon bij de uitgeverij, Sladjana Labovic welteverstaan. Ook wel talentenscout. Ook wel: *funniest female*. Ze is gevat, eerlijk en zegt immer waar het op staat. Oftewel, ze ziet of er ergens een boek in zit. Of niet. Dat ging ongeveer zo:

‘Slad.’

‘Ja?’

‘Ik houd al een tijdje een lijst bij met gedachten, gevoelens en situaties.’

‘O? Is het een lange lijst?’

‘Best wel.’

(...)

‘En nu dacht ik: er zou zomaar een boek in kunnen zitten. Ik heb echt zin om deze verhalen uit te schrijven. Van me af te pennen. Maar dan denk ik meteen: wie zit daar nou op te wachten. Wat jij?’

‘Ik moet het zien.’

‘Ja, ik wil het best met je delen, maar ik heb het beknopt, grof en rauw opgeschreven. Ik ben bang dat wanneer jij deze lijst ziet, je allerlei dingen over mij zult denken.’

‘Zoals wat?’

‘Dat ik een of andere depressieve, ontoerekeningsvatbare, onzekere, hulpeloze, labiele vrouw ben. Dan nog iets: het is met naam en toenaam. Die namen moeten anoniem blijven.’

‘Stuur maar gewoon.’

‘Ja ja ja. Máár, voordat ik het naar je mail, wil ik wel dat je écht weet dat dit slechts steekwoorden zijn, zodat ik later zelf weet waar het ook al weer om ging. Haakjes, zeg maar. Je weet toch, ik ben een zeef.’

‘Haha, oké. Stuur het, ik lees het morgen.’

‘Oké. Doe ik. En oordeel niet hè. Of ja, oordeel, of er een boek in zit, maar oordeel niet over mij.’

‘Nee, nee.’

Sladjana wachtte niet tot morgen. Ze hing direct aan de lijn. ‘Jamie, hier zit zeker een boek in.’

‘Denk je echt? Ik zie het helemaal zitten om te starten met tikken, maar wat heeft een lezer eraan?’

‘De lezer vindt herkenbaarheid. En een kijkje achter de schermen. Dat je leven niet een en al glamour is. Dat is prettig.’

‘Oké. Wel snel al, hè? Een tweede boek. Het is net als een bevalling. Na de eerste wee zeg je: “Dit nooit meer.” Twee jaar later lig je die weeën weer weg te puffen. Maar ik heb er zin in.’

**SLAPPE
LAMPIONNEN**

Het is zondag 11 november. Alain heeft de hele dag opnames tot laat in de avond en ik sta er vandaag dus alleen voor. Eén van mijn zoontjes is ziek en heeft extra veel liefde nodig. Als je in mijn hoofd zou kijken, zie je de volgende rotzooi dwarrelen:

Ik ben zo moe.

Maar echt heel moe.

Mijn oogleden voelen zwaar aan.

Waarom sta ik er wéér alleen voor vandaag?

Kan niemand het dan even van me overnemen?

Als ik maar niet ziek word.

Het regent. Hoe gaan we de dag nú weer invullen?

Geen zin man.

Al helemaal geen zin in leuren langs de deuren voor Sint-Maarten.

Ik besluit de shitgedachten, waar ik immers nul komma nul procent aan heb, weg te gooien. Weg ermee. Ik verruil ze voor motiverend spul. Komen ze aan:

Leuk toch, quality time met de kids. Het was zo'n drukke week. Ik heb ze deze week veel gezien, maar toch ook niet. Dus laten we er iets heel gezelligs van maken vandaag.

Fuck het slechte weer, we bedenken gewoon een binnenactiviteit joh.

We gaan een taart bakken met zijn drieën. Ook al betekent het, dat ik 'm uiteindelijk zelf aan het bakken ben. Het gaat om het idee. Om de inzet.

Herstel: ik ga een taart bakken. Met twee toeschouwertjes. Haha. Leuk.

Sint-Maarten komt wel goed. We gaan het gewoon doen.

Het positief denken werpt zijn vruchten af. Het is beregezellig in huize Li-De Graaf. De taart is semi-mislukt, en ik vergat even dat ik ook nog voor avondeten moest zorgen (en dus niet alleen voor taart), maar dat maakt allemaal niet uit. We hebben lol.

‘Ik vind het gezellig mam, als jij een taart bakt en ik op de bank lig,’ zegt de zieke.

‘Ik vind het ook gezellig, Lenny!’

Kleine Kay vindt het ook gezellig, want hij kan onbeperkt likjes nemen van het taartbeslag.

We hebben het gezellig. Ik ben me ervan bewust dat ik al tachtig keer het woord gezellig in dit verhaal heb gefietst, maar het is ook echt gezellig. De vrolijkheid van de jongens, hun lach, hun grapjes en hun energie maken me gelukkig.

In de avond denk ik met Sint-Maarten weggekomen te zijn, want niemand heeft een woord gerept over lampionnen noch snoep. Fijn.

Maar dan.

‘Mam, hoe laat gaan we Sint-Maarten lopen?’ zegt Lenny.

Te vroeg gejuicht.

‘Schatje, je bent ziek. Het lijkt me echt niet verstandig dat je nu nog naar buiten gaat. Het regent pijpenstelen.’

‘Maar ik wil zo graag!’

‘Weet ik, liefje, maar het gaat even niet. Straks word je nog zieker.’

Lenny huilt. Het is geen irritante jank-huil, maar een oprecht verdrietige huil. Zijn hartje lijkt gebroken.

‘Maar dan moet ik weer een jaar wachten. En de lampionnen dan? Die hebben we gisteren speciaal gekocht!’

‘Dat weet ik, lieverd, maar die kunnen we toch gewoon bewaren voor volgend jaar?’

Hij antwoordt niet meer, maar huilt enkel. Zo zielig.

‘Oké, we gaan. Maar wel goed en warm ingepakt! En je gaat niet al het snoep opeten. Daar word je misselijk van.’

Hij huilt niet meer. Tranen ook: in één klap weg.

Daar sta ik dan. Buiten. In de stromende regen, met twee kleine koters, die heel graag wilden lopen. Met nadruk op de verleden tijd van willen. Want de kleinste wil inmiddels niets weten van lopen en eist zelfs dat ik hem optil. Zijn lampion sleept om de haverklap over de natte stoep of door een plas. De